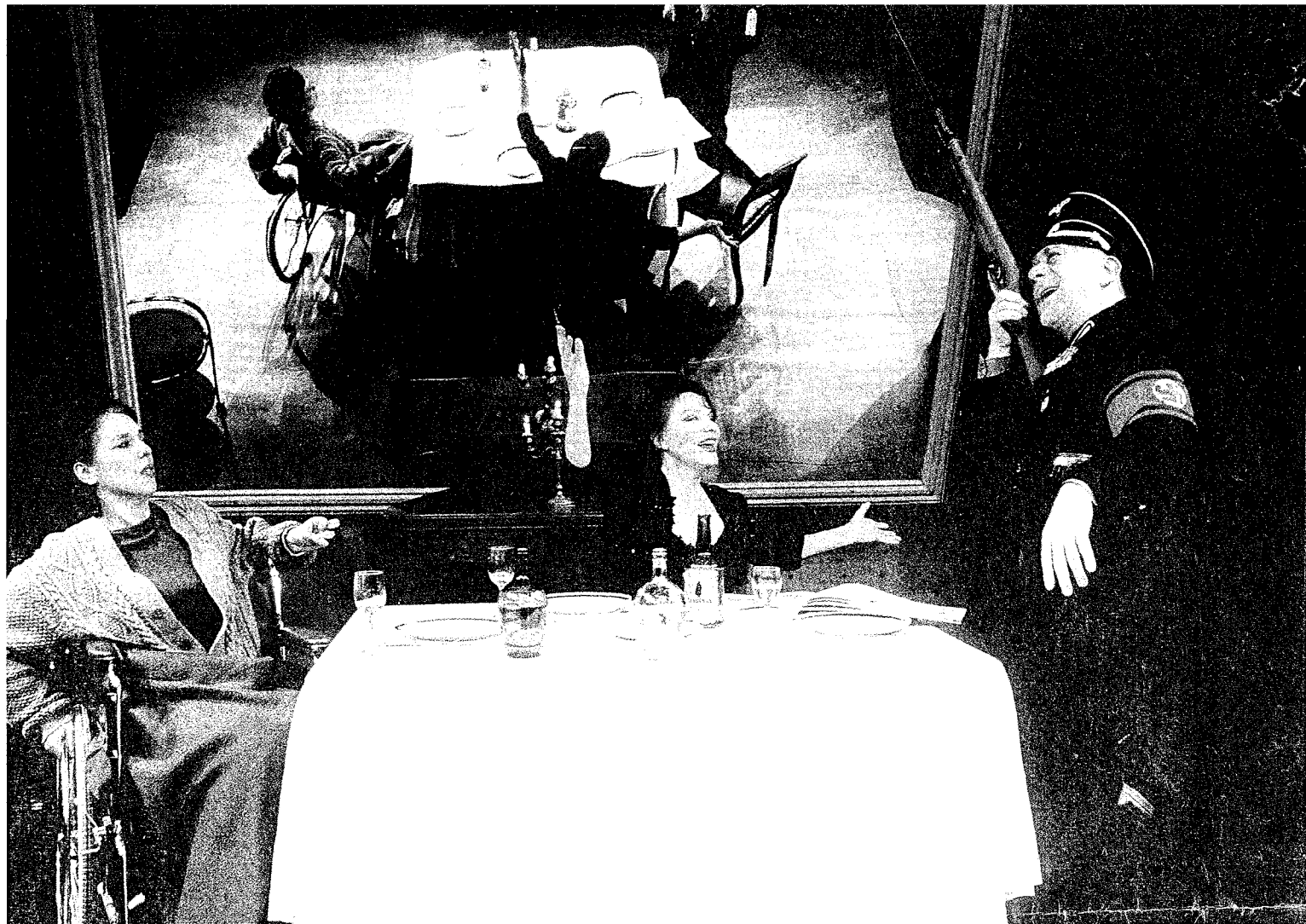

Η Ανέζα Παπαδοπούλου, η Μπέττυ Αρβανίτη και ο Σοφοκλής Πέππας σε ένα οικογενειακό τραπέζι απ' όπου το τιμωμένο πρόσωπο είναι απόν. Στην καθημερινή το σημείο της εσωτερικής θυσίας

Επί σκηνής, ένα πολύ σκληρό τοπίο της ψυχής

Ένα εξαιρετικό θεατρικό κείμενο. Μια ουσιαστική παράσταση. Τρεις ηθοποιοί (Μπέττυ Αρβανίτη, Ανέζα Παπαδοπούλου, Σοφοκλής Πέππας) που υπερβαίνουν τον εαυτό τους. Στο *Πριν την αποχώρηση* (1979) του Τόμας Μπέρνχαρντ, που παίζεται στο θέατρο της Οδού Κεφαλληνίας, ένας πρώην αξιωματικός των Ες Ες, υποδιοικητής στρατοπέδου συγκεντρώσεως, και οι δύο αδελφές του αναμοχλεύουν το σκοτεινό παρελθόν τους.

Η δράση οροθετείται χρονικά σ' ένα μουντό απόγευμα της 7ης Οκτωβρίου, ημέρας γενέθλιων του Χίμλερ, τα οποία οι ήρωες εξακολουθούν να γιορτάζουν κρυφά. Εκείνο το απόγευμα, αποκαλύπτεται τόσο η θηριωδία μιας ολόκληρης εποχής όσο και η άβυσσος της ανθρώπινης ψυχής. Δεν είναι τυχαίο, εξάλλου, ότι ο συγγραφέας δίνει στο έργο του τον υπότιτλο: «Μια κωμωδία της γερμανικής ψυχής». Έτσι, κατά τη διάρκεια της παράστασης, προκαλούνται ακραίοι κραδασμοί και συγκρούσεις που οδηγούν στην αλληλοεξόντωση. Στην πράξη, έχουμε να κάνουμε με έναν εγκληματία του ναζιστικού καθεστώτος (Σοφοκλής Πέππας), ο οποίος, μεταπολεμικά, όχι μόνο αντιθέσκει και συναισθήματα από τις σκοτεινές αναμνήσεις του αλλά ξεφεύγει από τις συνέπειες των πράξεών του και την τιμωρία που υπέστησαν οι ομοϊδέετες του, κατορθώνοντας να γίνει σεβασμός πολίτης της Αυστρίας και ν' αναρριχηθεί στο αξίωμα του Προέδρου του Δικαστηρίου.

Έχουμε, επίσης, να αντιμετωπίσουμε τη νοσηρή ερωτική σχέση με τη μεγαλύτερη αδελφή του (Μπέττυ Αρβανίτη) και τη σαδομαζοχιστική συμπεριφορά του προς τη μικρότερη, που η αναπηρία της την αναγκάζει να υποστεί τούτη την αβάσταχτη όσο και διαστροφική συνύπαρξη (Ανέζα Παπαδοπούλου). Αξίζει να σημειωθεί εδώ ότι η καλή ηθοποιός για ένα ολόκληρο δίωρο εκφράζει την απόγνωση της βυθισμένη στη σιωπή. Και η σιωπή της αυτή διαθέτει τόσες αποχρώσεις που γίνεται πιο εύληπτη από το λόγο.

Ο κορυφαίος συγγραφέας Τόμας Μπέρνχαρντ (1931-1989) μας έδωσε ανάγλυφα το θεατρικό σίγμα του στην παράσταση του έργου *Ρίτερ, Ντένε, Φος*, που ανέβασε, το 1991, στο θέατρο της Οδού Κυκλάδων ο Λευτέρης Βογιατζής. Ο Μπέρνχαρντ είχε πάντα την τάση να αυτοσαρκάζεται: «Τα κείμενά μου μιλούν αποκλειστικά για εσωτερικά τοπία, πράγμα που οι περισσότεροι δεν το βλέπουν...».

Γεγονός είναι ότι τα κείμενά του, με την ιδιουσγκρασιακή, καταιγιστική και παραληρηματική γραφή τους –η οποία στο *Πριν την αποχώρηση* αποδόθηκε μεταφρασμένη με μεγάλη ευαισθησία, πυκνότητα και ακρίβεια από τον Βασίλη Πουλιαντζά–, είναι κοφτερά διαμάντια που ξύνουν ανελέητα τις πληγές του γερμανικού λαού, ανασύροντας τις ενοχές του. Ο Στάθης Λιβαθινός πρόβαλε επιδέξια τον δύσκολο αναπαραστάσιμο ίλιγγο της ανθρώπινης ενδοχώρας. Το σκηνικό του Γιώργου Πάτασ και οι φωτισμοί του Λευτέρη Παυλιόπουλου καθρέφτισαν τις θυσίες της, ενώ η μουσική του Βοδωρή Αμπατζή γέμισε από απειλητικούς ήχους την ατμόσφαιρα. Μια παράσταση που δεν πρέπει να χάσετε.